

De durfjas.

Augustus was heel mooi, warm en zonnig – en toch waren Vader, Moeder en Wim niet heelemaal gelukkig. Er was iets, waar ze alle drie stilletjes, vol zorg aan dachten. Wim moest met September naar de groote school, hij was in Juni zes jaar geworden! „Ja, wat geeft dat nu, naar school?” zul je zeggen.

Laat ik eens iets van Wim verklappen. Hij was niet flink. Hij was een heel erg moederskindje. Zijn lieve moeder had hem misschien wat flinker moeten maken – maar als Wim huilde, omdat hij niet van haar weg wilde, dan had ze medelijden met hem. – Wim wou nooit op visite bij andere kinderen. Wèl wou hij altijd heele stoeten kinderen op visite hebben. En dat deed zijn Moeder dan maar – ze liet alle kinderen van de buurt, die lust hadden, komen spelen bij Wim, in zijn grooten tuin of op zijn heerlijke speelkamer.

Nu moest Wim met September naar school. Wèg van Moeder! Hoe zou 't gaan? Moeder, Vader en Wim piekerden er ieder in hun eentje over. En op een avond zei Moeder ineens tegen Vader – Wim sliep al: „Zeg – ik hoop, dat *jij* hem brengt. Als *ik* mee ga, zal hij misschien geen afscheid kunnen nemen.” – „Dat heb ik ook al gedacht!” zei Vader. „Dat is dus afgesproken.”

Den derden September begonnen de scholen. Wims boeltje was keurig in orde: een mooie zwartleeren tasch, een étui vol gepunte potlooden en nieuwe

pennen, penhouder, zeempje, stuf, liniaaltje... Wim wou best naar school. Hij zag er maar zoo tegenop om van Moeder weg te zijn. Den heelen morgen ergens te wezen, waar hij Moeder niet zien zou! Ja, ja, hij was een echt moederskindje. – En nu liep hij met zijn Vader mee, en hij huilde. Hij voelde zich diep ongelukkig. Hij durfde niet – o, hij durfde niet! Op 't laatste oogenblik, toen Vader den schooldrempel overstapte en hem aan de hand mee trok, riep hij ineens uit, één keer: „Ik durf niet!”

Toen kwam gauw de juffrouw en zei een paar vriendelijke woorden tegen Vader, en die ging gauw weg. De juffrouw deed of ze niets gehoord had, nam Wim zijn jasje af en zei, dat er nog niet veel kindertjes waren en dat hij een mooi plaatsje mocht zoeken. Ze hielp hem zoeken – kijk, hier bij 't raam. Dan kon hij de mooie bloemen in de vensterbank zien en de hooge kronen van de oude boomen op 't voorplein – nu, wat zei hij daarvan? Zat hij nu niet prachtig? En kijk, daar waren nog meer kindertjes! Wim droogde gauw zijn tranen, en 't *ging* dien ochtend. Het viel mee, heusch.

Maar den volgenden morgen, weer 't zelfde liedje, en op 't laatste oogenblik weer die uitroep: „Ik durf niet!” En den derden dag weer. – Vader en Moeder hielden zich stil. De juffrouw was eens komen praten: als Wim op school was, was 't leed gauw vergeten – 't ging iederen morgen vlugger – het zou best gaan!

De kleintjes gingen veertien dagen lang alleen nog maar 's morgens naar school. – Toen Wim den

derden dag thuis kwam – hij mocht alléén naar huis, 't was niet ver – was zijn moeder juist met de huisnaaister bezig.

„Wim!” zei Moeder en liet hem een stukje van stevig bruin wollen goed zien. „Nu je zoo alle dagen op straat moet, heb je een flinke najaarsjas noodig. Kijk eens, hoe vind je dit lapje? Vanmiddag gaan we samen 't goed koopen, en dan zal Juffrouw naaister 'm eens gauw maken.”

Wim kreeg op eens een kleur, zijn oogen gingen schitteren. Hij zei langzaam, alsof hij iets heel gewichtigs had mee te deelen: „O, Moeder – nou-weet-ik-wat! O! nou-weet-ik-wat!” – „Wat, dan, jongen?” vroeg Moeder.

Wim trok Moeder mee in de voorkamer achter de gordijnen: Juffrouw naaister hoefde 't niet te hooren. En daar kwam hij met zijn inval voor den dag: „O, Moeder! als ik nu eens een echte jas kreeg, een echte jongensjas uit een winkel, en een echte pet, geen matrozenmuts meer – dan zou ik ineens durven! Dan zou ik naar school durven! Hij wou 't eens